

De fills a pares...

La trama: Aldea de Flake, Escandinàvia. El ferotge Sven i els seus guerrers assalten el poble on viuen els víkings del rei Halvar i el seu fill Vicky, que se salva del segrest de tots els nens del poblat a mans de Sven, que fuig perseguit pels víkings...

La pel·lícula: L'enyorament del passat, de quan érem infants amb els ulls plens d'aventures per venir, acostuma a desembocar en l'entusiasme nostàlgic. A *La infància recuperada* (Taurus Ediciones, 1976), Fernando Savater confessa que mai no podrà curar-se de la incomparable infantesa. I la nostàlgia funciona bé en el cinema. I en la taquilla. Allà pel 1974, TVE passava *Vickie el Vikingo*, sèrie de dibuixos animats germano-japonès que es desmarcava del melodrama tipus *Heidi* i *Marco* (més o menys femení) per desembeinar l'espasa de l'enginy (més o menys masculí o metrosexual *avant la lettre*), que feien les delícies d'uns fills que avui ja són pares... Doncs bé, *Vicky el Vikingo* torna a la pantalla, ara a la gran i amb actors de carn i ossos. Di-

Vicky el vikingo

*Director: Michael Herbig.
Intèrprets: Jonas Hämmerle,
Waldemar Kobus, Nic Romm,
Christian Koch, Olaf Krätke,
Mike Maas. Alemanya, 2009.
85'. JCA Alpicat, Lauren.*

rigides per l'actor i director alemany Michael Herbig (Munic, 1968), les noves aventures de l'intel·ligent Vicky aconseguixen conciliar la nostàlgia paterna amb l'entusiasme dels més petits. La galeria de personatges, del fatxenda Halvar al gros i enamoradís Faxe, passant pel sapastre Snorre, Ulme el poeta, a Ylva l'esposa geniüda i l'espavilada Ylvi, la nena enamorada de Vicky, tots animen amb candidesa i bon humor picardiós les picabaralles emocionants d'una colla de tipus inefables. I com sempre en els relats del suec Runer Jonsen, allò determinant de l'aventura no és l'imperi de la força bruta, sinó la república de l'enginy, de la destresa al servei de la imaginació. Què és, sinó, el que hem convingut anomenar intel·ligència? Tots plegats, actors petits i grandots, les imatges bucòliques i de tebeo en acció, més el tema musical cantat per El Canto del Loco, converteixen la vetllada en entranyable i familiar.

La imatge: Els ulls de Vicky plens de vida abans d'inventar la catapulta amb que derrotarà al seu pare.

La frase: "Els músculs no ho són tot", deixa caure Ylva, l'esposa i mare a l'ombra. És el que diuen els maños, "vale más maña que fuerza".

La recomanació: Ideal per als nens i nenes de 1974, degudament acompanyats dels seus fills i filles.